

tid den foreliggende Sag ligger mig meget varmt paa Hjerte, og da jeg har forskjellige Bemærkninger, jeg kunde ønske at faae fremførte, idet jeg paa den ene Side finder, at den ærede Ade Landsthingsmand for 1ste Kreds i det Foredrag, han holdt, ved Siden af store, utvivlsomme Sandheder fremsatte Paastande, som ikke ere fuldkommen holdbare, og jeg paa den anden Side dog heller ikke i alle Punkter seer Sagen fra samme Standpunkt som den høitæredede Cultusminister, har jeg troet at burde onervinde de Betænklichkeiten ved at tage Ordet, som jeg har næret, og haaber, at det høie Thing med Taalmodighed vil høre paa mig i nogle faa Minuter; jeg skal stræbe at fatte mig saa kort som muligt. Den Betragtning, som nærmest har paatrængt sig mig, er den Lighed, der er tilstede mellem Lovudkastet, som det iaar foreligger for Thinget, og det Lovforslag, som forelaa os ifjor. Der er vistnok med Hensyn til Affattelsen en Forskjel, og det en ikke ganske ubetydelig Forskjel, imellem Forslaget, saaledes som det foreligger iaar, og saaledes som det blev oversendt til os ifjor, men Principet er det samme, nemlig det, at give en lovbegrundet Ret til Frimenighedens Dannelsen indenfor Folkekirken Omraade. Uligheden ligger derimod i Maaden, hvorpaa Forslaget er kommet til os iaar, og Maaden, hvorpaa det kom frem ifjor. Lovudkastet blev indbragt ifjor i det andet Thing ved det private Initiativ og kom til os i en Skikkelse, hvori den daværende Cultusminister erklærede, at han ikke kunde modtage det. Han hittede derimod, at, naar Lovforslaget her i Thinget kunde blive affattet omtrent saaledes, som det var vedtaget ved anden Behandling i det andet Thing, vilde han troe at kunne forsvare at tilraade Hans Majestæt at sanctionere det. Saaledes troer jeg omtrent hans Udtalelse var. Iaar er det derimod den nuværende Cultusminister, der har indbragt Lovforslaget i det andet Thing, hvor det efter at være blevet underkastet nogle Ændringer, som Ministeren ikke har fundet sig foranlediget til at modsætte sig, med stor Majoritet er blevet vedtaget, hvorefter det nu foreligger her. Allerede heri seer jeg en stor Forskjel, men Forskjellen bliver end større, naar man lægger Mærke til, at det er en anden Minister, der

iaar har indbragt Lovforslaget for Rigsdagen. Det var i Efter sommeren ifjor, at den daværende Cultusminister desluttivt overtog den Portefeuille, der havde staaet ledig efter afdøde Justitsminister Penning, og nogen Tid efter, efter Landemodernes Afholdelse, bleve vi underrettede om, at den høitæredede Biskop i Aalborg havde overtaget Cultusministerens Post. Optagelsen af den høitæredede Biskop i Ministeriet var for mig en Begivenhed af stor Betydning; den var for mig et gunstigt Varsel; jeg saae deri en Udtalelse fra Ministeriets Side af, at det anerkjendte, at den nuværende Tilstand i Folkekirken ikke er tilfredsstillende, og at det ønskede Reformer. Jeg saae i Valget af den høitæredede Biskop for Aalborg en Udtalelse fra Ministeriet, til den ene Side: Vi ville Reformer, vi ville indrømme en større Frihed end den, der hidtil har været indrømmet i Folkekirken, men tillige til den anden Side: Vi ville, og just ved Valget af denne Mand have vi viist det, at disse Reformer skulle skee paa en saadan Maade, at det ikke skal medføre nogen Fare for Folkekirken, og at de skulle skee paa en tilfredsstillende og lempelig Maade for Landets Geistlighed. Er denne min Opfattelse rigtig, saa forekommer det mig, at Ministeriets Stilling til hele denne Sag maa staae klar og tydelig for Enhver. Den forhenværende Biskop i Aalborg er en alvorlig Mand, og det Samme er Tilfældet med de øvrige Medlemmer af Hans Majestæts nuværende Regjering. Jeg antager det for utvivlsomt, at forud for Overdragelsen af Posten som Cultusminister til den nuværende Minister maa der være gaaet en omfattende og udtømmende Forhandling; det maa have været gjort til Gjenstand for nøiagtig Overveielse, hvilke Reformer man tilsigtede i Folkekirken, hvorvidt man skulde gaae i sine Indrømmelser til mulige Fordringer fra Repræsentationens Side. Men er det Tilfældet, saa kan det ikke være Andet, end at Cultusministeren maa være nøie bunden til det Forslag, som her foreligger, og jeg har derfor ventet og venter endnu under Forhandlingerne fra Ministerbanken at høre en Udtalelse af, at Ministeriet ved Optagelsen af denne Mand og ved Forelæggelsen af dette Lovudkast har bestemt viist, hvilken Dei det